

Sygn. akt II PZ 36/10

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gersdorf

SSN Roman Kuczyński (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa R. K.
przeciwko Przedsiębiorstwu Komunikacji Samochodowej [...]
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 listopada 2010 r.,
zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego Wydział Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 24 czerwca 2010 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych odrzucił skargę kasacyjną powoda od wyroku tego Sądu z dnia 19 marca 2010 r.

W skardze kasacyjnej skarżący oznaczył wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 18000 zł. Sąd Przyjął wartość podaną w postępowaniu Sądowym pierwszej i drugiej instancji w sprawie o przywrócenie do pracy, gdzie powód odpowiednio określił w pozwie przedmiot sporu na kwotę 6000 zł oraz w apelacji przedmiot zaskarżenia na kwotę 6000 zł stwierdzając, że wartość zaskarżenia w niniejszej

sprawie została określona przez powoda na kwotę 6000 zł, a zatem zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. skarga w niniejszej sprawie nie przysługuje.

Zażalenie od tego postanowienia wywiódł pełnomocnik powoda wskazując, że rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie jest błędne, skoro skarga spełnia wymagania przewidziane w art. 398⁴ § 2 k.p.c., ponieważ wartość przedmiotu zaskarżenia została oznaczona na 18000 zł. Pełnomocnik powoda w zażaleniu podniósł: „(...) Gdyby wartość przedmiotu zaskarżenia nie została podana, przewodniczący w sądzie drugiej instancji wzywa skarżącego do usunięcia tego braku pod rygorem odrzucenia skargi, a nie przyjmując wartość podaną dla sądu pierwszej i drugiej instancji. Skarżący określił wartość zaskarżenia dla uzyskania odszkodowania, które w przypadku powoda stanowi trzymiesięczne odszkodowanie przy ustaleniu przez Sąd Najwyższy, który uznałby za niemożliwe lub niecelowe żądanie przywrócenia do pracy, jak żąda tego powód.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie w sposób oczywisty nie znajduje uzasadnionych podstaw. Wartość przedmiotu zaskarżenia nie może być podana dowolnie, tak aby uzyskać prawo do wniesienia skargi kasacyjnej. Regulacja procesowa wartości przedmiotu zaskarżenia stanowi pochodną wartości przedmiotu sporu. Zgodnie z art. 19 k.p.c. wartość przedmiotu sporu stanowi dochodzona w tym postępowaniu kwota pieniężna. Wartość przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym i odpowiednio kasacyjnym (art. 368 § 2 k.p.c.) nie może być wyższa niż wartość przedmiotu sporu. Wartość ta pozostaje ściśle związana z konkretnym postępowaniem sądowym jako wypadkowa wartości dochodzonego roszczenia. Wartość ta może być oznaczona na kwotę wyższą od wartości przedmiotu sporu wskazanej w pozwie jedynie wtedy, gdy powód rozszerzył powództwo lub sąd orzekł ponad żądanie. W przedmiotowej sprawie wyżej wymienione przypadki nie wystąpiły. Przepisy te mają charakter bezwzględny i podanie wartości przedmiotu zaskarżenia z naruszeniem reguł procedury cywilnej (art. 19-24 k.p.c.) nie jest wiążące (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 2 kwietnia 1998 r., II UZ 24/98, OSNAPiUS 1999 nr 8, poz. 291; z 27 lutego 2002 r., I PKN 305/01, OSNP 2004 nr 4, poz. 65; z 23 lutego 2004 r., I PZ 125/03, OSNP 2005 nr 1, poz. 8; z 24 maja 2005 r., I UZ 7/05, OSNP 2006 nr 5-6, poz. 101). Ponadto wartość przedmiotu

zaskarżenia podlega sprawdzeniu również przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi kasacyjnej. Na marginesie wskazać należy, że powód pomimo otrzymywania od pozwanego - Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej, miesięcznego wynagrodzenia w kwocie 5628,60 (zaświadczenie), co zgodnie z art. 22 k.p.c. obligowało powoda do uiszczenia opłaty stosunkowej, konsekwentnie wskazywał wartość przedmiotu sporu w kwocie 6000 zł., czego skutkiem był obowiązek uiszczenia opłaty stałej w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 30 zł., zamiast opłaty w wysokości 5% z iloczynu miesięcznego wynagrodzenia i dwunastu miesięcy (5628,60x12).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.